

Les creences

Dm, 4/10/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Tothom, poc o molt, coneix la història de l'elefant, lligat des de menut per una pota a una estaca, que s'ha acostumat a donar voltes sobre si mateix, sense adonar-se que s'ha fet gran i que té la força d'un elefant adult per arrossegar-la.

Aquesta història em fa pensar en el món esquifit de les creences on voluntàriament ens encadenem: un món ben minúscul, però aparentment segur i ben controlat; un paraigua sota el qual ens sembla estar a recer de les mullenes, malgrat que no ens permeti allunyar-nos del diàmetre del seu barret.

Les creences són patrons antics, heretats, enganxats a la història de la humanitat, d'ençà que ho és; gravats amb foc dins la consciència humana, ben endins, tant, que ens convencem, i ens convencen, que no hi altra manera de ser i de viure que acceptant-les. Són creences, aquelles que els altres tenen sobre nosaltres; les que nosaltres tenim sobre nosaltres mateixos i el que ha de ser la nostra vida, i també ho són les que heretem, com els patiments inútils i la por... tot un món de condicionaments que creiem ben nostre i que ens diu el que hem de fer, quan, com i de quina manera.

Cal ser molt observador per identificar-les, reconèixer els seus paranys, i molt valent per deixar enrere la seguretat del ramat i arriscar-se a pensar d'una altra manera, ide la meva manera! I fer un primer pas i començar a caminar, com qui no fa res, arrossegant primer l'estaca i desfent-nos, després, dels seus lligams.